

[Arbejdsministeren.] ...
tilskud. Jeg finder ikke, at tiden er inde til at ændre disse tilskud.

Endvidere foreslås det ligesom i det forslag, socialdemokratiet har fremsat, dels at arbejdsløshedsdagpengene forhøjes, dels at der sker en ændring af grænsen for, hvad det enkelte medlem højst kan få udbetalt i dagpenge i forhold til hidtidig løn.

På det sidste punkt er de to forslag ens. Det foreslås, at der skal gælde en 90 pct.s grænse i stedet for den nuværende 80 pct.s grænse. Jeg har forstået forslagsstillernes betragtninger bag forslaget derhen, at tages visse omkostninger ved at have arbejde i betragtning, f. eks. rejseudgifter og udgifter til tøj, repræsenterer en arbejdsløshedsydelse på 90 pct. af hidtidig arbejdsfortjeneste fuldstændig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Jeg kan ikke erklære mig for tilhænger af en ordning, hvor der således slet ikke er reel forskel mellem indtægten, når man har beskæftigelse, og når man ikke har det. Det er ikke for andre befolkningsgrupper almindeligt i den grad at være garderet mod indkomstsvingninger, og man har heller ikke i noget andet land turdet gå så vidt. Ja, man er intet sted gået så vidt, som vi med den gældende ordning allerede er gået her i landet.

Med hensyn til dagpengesatsen er der forskel mellem de to forslag. Efter de gældende regler er dagpengenes maksimum 67 kr. 50 øre pr. 1. april 1969. Efter socialistisk folkepartis forslag ville dagpengene pr. samme dato være 85 kr., medens maksimum efter socialdemokratiets forslag også pr. 1. april 1969 ville være 99 kr. 90 øre. Med de reguleringer, der kan ventes pr. 1. april 1970, ville socialdemokratiets forslag til den tid gå ud på en overgrænse på 111 kr. i dagpenge.

Socialistisk folkeparti er altså her mere beskedent end socialdemokratiet. Jeg gætter på, at det skyldes, at socialistisk folkeparti i modsætning til socialdemokratiet har taget et vist hensyn til den kendsgerning, at de dagpengesatser, der her foreslås, er højere end indtægten hos mange af dem, der gennem deres skatter skal være med til at finansiere disse satser, altså at der ud fra et socialt synspunkt er noget i høj grad diskutabelt, særlig ved socialdemokratiets forslag.

Da socialistisk folkepartis lovforslag blev behandlet her i tinget for et år siden, underrettede jeg folkettingen om, at et sagkyndigt udvalg, som behandler en lang række spørgsmål angående arbejdsløshedsforsikringen, ikke havde kunnet nå at tildebringe sit arbejde. Der kunne af den grund ikke af regeringen fremsættes forslag til revision af arbejdsløshedsloven på daværende tidspunkt. Jeg vil tro, at forslagsstillerne til de to lovforslag, der er til behandling i dag, ikke er ubekendt med, at det nævnte sagkyndige udvalg i nær fremtid vil afgive betænkning. På denne baggrund håber jeg, at forslagsstillerne vil være enige med mig i, at det er mest hensigtsmæssigt at få behandlet alle de forskellige arbejdsløshedsforsikringsproblemer i sammenhæng, når regeringen med betænkningen som grundlag meget snart fremsætter forslag til en revision af loven, fremfor at man nu skulle tage stilling til nogle enkeltheder af en større helhed.

Jeg skal derfor fraråde det høje ting at lægge de to lovforslag til grund for behandlingen af spørgsmålet om en revision af arbejdsløshedsloven.

Erling Dinesen: Må jeg ikke først minde om, at da vi sidste år drøftede arbejdsløshedsloven og bestemmelserne om at overføre kontrol og anvisning til de offentlige arbejdsanvisningskontorer, var vi også inde på spørgsmålet om ydelse af en egentlig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste under arbejdsløshed. På daværende tidspunkt stillede vi fra socialdemokratiets side forslag om, at 80 pct.s grænse for ydelse af understøttelse blev forhøjet til 90 pct., ikke mindst for at sikre en rimelig erstatning til mange tusinde lavtlønnede grupper af lønarbejdere. Det gælder i øvrigt ikke mindst for titusinder af kvinder ud over landet.

Forslaget blev dengang afvist med den begrundelse, at et udvalg arbejdede med spørgsmålet. Det blev også dengang af arbejdsministeren oplyst, at udvalget var anmodet om at afgive betænkning senest den 1. oktober 1968 med henblik på, at vi skulle have et lovforslag fremsat, altså i sidste folketingsår. Derfor synes jeg, vi havde rimelig grund til at regne med, at et regeringsforslag var fremkommet allerede for et års tid siden. Det skete som bekendt